

Arrest

nr. 238 066 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van

een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen op 2 juli 2019.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin de verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Griekenland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeksters beschermingsstatus en waarvan zij gebruik kan maken.

5. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 juni 2020 voert verzoekende partij het volgende aan:

*“In het beroepsverzoekschrift verwijt verzoekster het CGVS onvoldoende rekening gehouden te hebben met haar **kwetsbaar profiel**.*

*Verzoekster is een alleenstaande moeder met een baby van intussen 1 jaar oud met ernstige psychische problemen. **Zij vertoont dan ook een buitengewoon kwetsbaar profiel.***

In de bestreden beschikking wordt op geen enkele manier ingegaan op de argumenten en stukken aangehaald in het verzoekschrift wat deze kwetsbaarheid betreft.

Temeer aangezien het CGVS verweten had aan verzoekster geen bewijzen van haar psychologische problemen voorgelegd te hebben. Verzoekster voegde aan haar verzoekschrift een attest van haar psychologe. Mevrouw LEBLICQ Virginie, die bevestigde dat zij opgevolgd werd 11 december 2019.

Hier wordt op geen enkele manier melding van gemaakt in de bestreden beslissing, hoewel dit een concreet element betreft dat verzoekster persoonlijk betreft.

Zij voegt aan huidige pleitnota een nieuw uitgebreid psychiatrisch verslag d.d. 13 mei 2020, waaruit de specifieke psychische problematiek van verzoekster (PTSS, herbeleving, geheugenproblemen, slaapproblemen en nachtmerries) blijkt. Er wordt melding gemaakt van de impact van de negatieve ervaringen in Griekenland en de depressie waaraan verzoekster nu lijdt, met suicidale neigingen. Er blijkt ook duidelijk dat verzoekster weinig zelfredzaam is en zich in een sociaal isolement bevindt met haar kind van 1 jaar oud. Verzoekster verwijst naar de volgende paragrafen van dit attest:

(...)

Verzoekster verwees in haar verzoekschrift naar verschillende landenrapporten van gezaghebbende bronnen. Niets garandeert dat verzoekster toegang zal hebben tot opvolging van haar gezondheidstoestand en toegang tot psychische hulp. Verzoekster meent in ieder geval dat dit aspect te weinig onderzocht is, rekening houdende met haar kwetsbaar profiel, het feit dat zij een zoontje heeft van slechts 1 jaar oud, die toegang moet hebben tot een pediater, vaccins moet krijgen etc. Ook de beschikking gaat hier niet verder op in.

In het licht van het arrest Ibrahim van het EHRM, dient er rekening gehouden te worden met de bijzondere kwetsbaarheid en de invloed die dit heeft op de mate dat de persoon zelfstandig zijn rechten kan laten gelden.

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad d.d. 30 oktober 2019 blijkt dat personen zich in schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden met allerhande belemmeringen met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg, hetgeen ook in casu het geval is:

(...)

Bovenstaande argumenten leiden tot de vaststelling dat in de beschikking geen rekening gehouden werd met de kwetsbare situatie van verzoekster en dit ten minste te weinig onderzocht werd."

3.2. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte attesten van haar behandelende psycholoog blijkt dat zij met psychologische problemen kampt. De Raad betwist dit niet. Uit deze medische documenten blijkt echter niet dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren en zij, die naar een voor haar vreemd land gereisd is en zij hier in België de asielinstanties gecontacteerd heeft teneinde bescherming te verkrijgen, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in Griekenland waar zij de vluchtelingenstatus verkregen heeft. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de kwetsbare positie van verzoekende partij, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit het geheel van de elementen in haar dossier niet besloten kan worden dat verzoekende partij omwille van deze kwetsbaarheid niet bij machte zou zijn geweest om in Griekenland hulp en ondersteuning te zoeken of haar rechten af te dwingen bij de Griekse autoriteiten. De bestreden beslissing duidt op goede gronden het volgende aan: "Zo was u als jonge moeder wel in staat om vanuit Chios een reis te ondernemen naar Athene om er uw baby te laten dopen en er onderdak te vinden voor 2 weken. Uw zoon was op dat moment slechts één maand oud (CGVS, p 6-7). Ook deed u met het oog op gezinshereniging in Griekenland beroep op een advocaat om informatie in te winnen (CGVS, p. 19) en huurde u zelf een appartement in Chios samen met een andere vrouw (CGVS, p. 18). Toen u naar Athene ging om er werk en een huurwoning te zoeken, vond u gedurende 5 dagen onderdak in een kerk (CGVS, p. 7, 18). Bijgevolg kan niet besloten worden dat uw kwetsbaar profiel een dermate grote belemmering vormde dat u zelf niet langer in staat was om pogingen te ondernemen om uw leven in Griekenland te proberen opbouwen en er uw rechten af te dwingen." Uit het geheel van de elementen in het dossier van verzoekende partij blijkt niet dat er voldaan is aan de "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" die volgens het Europees Hof van Justitie enkel wordt "bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" (zie arresten Ibrahim e.a. in de gevoegde zaken C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, randnummer 90 en Jawo in de zaak C 163/17, randnummer 92).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar verschillende landenrapporten van gezaghebbende bronnen, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in Griekenland, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen voor haar psychische problemen. Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door haar ingeroepen psychische problemen dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij brengt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS